

Bratři a sestry,

naposledy dnes David. Nedávno jsme se zhrozili jeho zlého činu. A je pochopitelné, že takový skutek nemůže zůstat před Bohem bez odezvy. Tedy že tento zbožný a Bohu milý vladař připravil o život zákeřným způsobem několik lidí kvůli jedné ženě, byl čin, který byl v Hospodinových očích zlý.

Ke králi je poslán prorok Nátan a vypráví mu známý příběh o ovečce. A David rozhořčeně vynese zcela spravedlivý soud - navíc opět podle Božího zákona. Ten člověk je hoden smrti a ovečku nahradí čtyřnásobně. Ano, nad bezprávím, nad zlem a nad zločinem je rozhorlení zcela na místě. Hněv nad lumpárnami a křivdami všeho druhu, to je přece něco, co je nám tak vlastní ! Když slyšíme o podvodnících a zločincích, když slyšíme co všechno napáchali a navíc jsou všichni tak těžko postižitelní, probouzí se v nás svaté rozhorlení. A stačí nám dokonce mnohem méně nežli to co zde zaznělo. Stačí nám slyšet, že třeba někdo jen žije jiným způsobem života nebo chodí dle nás nevhodně oblečen. I my rádi voláme, jak je ten svět kolem zkažený. A přitom v té chvíli možná nevnímáme sami sebe. To, že my sami možná máme na svém morálním kontě zase něco jiného....

Davidův hřích nám ale ukázal, jak lze velmi elegantně spáchat dokonce i velké zlo a mít to ošetřeno pádným argumentem - válka je válka. Meč požívá tam i onde. Ale slovo Hospodinovo skrze proroka zazní jasně. Davide, ten muž jsi ty ! Ne že válka je vůl. To ty jsi zabil Urijáše. Nebyl to meč Amónovců. Tys to provedl sám jejich meči. Jasný soud nad Davidem ! A pokud David vynesl soud nad tím lumpem co připravil chudáka o jedinou ovečku, vynesl soud sám nad sebou. To ale známe dobře přece i z Nového zákona. Ježíš říká: „Nesudte, abyste nebyli souzeni; jakým soudem soudíte, takovým soudem budete souzeni sami a jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám.“ Platí to už zde ve Starém zákoně. Když my soudíme bližní, ať už ve svatém rozhorlení či bez něj, přivoláváme soud sami na sebe. A i kdybychom snad teoreticky nic zlého neprovedli ani na nic špatného nepomysleli, pak na pováženou je už jen náš pocit, že máme před Bohem čisté svědomí. Pocit zcela falešný. V knize C.S. Lewise „Rady zkušeného ďábla“ radí starý zkušený ďábel svému žákovi: Když uvidíš, že člověk udělá nějaký dobrý, ušlechtilý čin, nech to tak, ponechej ho na této cestě, ať v tom klidně pokračuje. Však on jednoho dne pocítí zalíbení sám v sobě – a tam jej přece chceme dostat, ne ?

Skandál Davidův se tedy provalil. Ale nebude ututlán, stane se zjevným nad celým Izraelem.

David rázem pochopí, co spáchal. A taky to naplno vyzná: Zhřešil jsem proti Hospodinu. Takto jedině je možné se k hříchu a vině postavit. Vyznat ji před Bohem. On nezhřešil jen proti lidem, když jich několik kvůli vlastní žádostivosti připravil o život. On zhřešil proti Hospodinu. Především v Božích očích spáchal těžký hřích.

David nyní už netutlá svou vinu a nemlží, ani ji neháže na druhé. Nevymlouvá se. Mohl by třeba říci: Hospodine, a co ta ženská? To ona mě sváděla, když se vystavovala v blízkosti paláce ! Jsem jenom člověk, co naplat ! Jiný už nebudu. Anebo to mohl hodit na Joába, vrchního velitele armády a říct, že to rozhodl on. Ne. On prostě řekne: Zhřešil jsem proti Hospodinu.

Žijeme v době neochoty přiznat si vlastní selhání. V době mlčení v otázkách viny. Možná si vzpomenete na perestrojkový film Pokání někdy z roku 1987, kde byly odsouzeny Stalinovy zločiny. Tam je scéna, kdy se vnuk diktátora ptá svých rodičů: „Vy jste věděli, co dědeček napáchal?“ Odpovědí mu bylo: „Víš, synu, to byla tehdy taková doba...“ Ne, to nabyla taková doba. To diktátor vraždil tisíce lidí a nikdo mu v tom nezabránil. Válku vždycky někdo vyvolá. Zločiny se páchají z nenávisti. A nejhorší je neudělat nic. Ne, samotná doba za nic nemůže, jde o hříchy a viny člověka. A o pokání lze jistě natočit i velkofilm, ale pokud k němu skutečně v lidských srdcích nedojde, počínaje těmi nejvýše postavenými, pak se nic nemůže změnit.

Nyní ale slyšme skandál další. Tentokrát ovšem zazní ústy Nátanovými z druhé strany, z té Boží. Nátan Davidovi řekne: Týž Hospodin tvůj hřích sňal. Nezemřeš. Možná se tady znova rozhorlíme. Není to příliš laciné odpuštění? Není to laciná milost ? Neměl Hospodin Davida nechat ať se v tom nějakou dobu potácí ? Ať si to vypije do dna? A odpustit, ano, budiž, ale až za nějakou dobu ? Ale na Davidovo pokání Hospodin odpoví hned. Nezemřeš. Hospodin tvůj hřích sňal. To hrozné břemeno už nemusíš nést. Ano, podle zákona smrt zasloužíš. Ale já Hospodin ti daruji milost a odpuštění.

Přiznávám pokorně, že jsem sám sebe taky přistihl při výroku, že někdo přišel k odpuštění velmi snadno a jeho čin mu snadno prošel. U Davida to tak určitě nebylo. Ta Boží milost spolu nese i rozhodnutí, z kterého Bůh nakonec i přes vytrvalé Davidovy modlitby neustoupí. Davidův hřích bude mít těžké následky. Syn, který se narodil z Urijášovy ženy, zemře. A tuto skutečnost David přijme s pokorou. Ale nejen to. Další kapitoly druhé knihy Samuelovy popisují, co se dělo v Davidově domě po těchto smutných událostech. Nátanovo proroctví se

splnilo do puntíku. To proroctví znělo: *Toto praví Hospodin: Způsobím, aby proti tobě povstalo zlo z tvého domu.* V Davidově domě dojde k rozpadu vztahů. I když člověk nalezne Boží milost, stejně mívají jeho činy následky. Boží odpuštění je platné a aktuální, a přece uzdravování vztahů a lidí může někdy trvat velmi dlouho.

Co nadějného tedy můžeme ještě slyšet z tohoto smutného příběhu ? Je to několik věcí, minimálně dvě. Jednak jsme ujištěni o síle Božího odpuštění a jeho milosti. Žádný náš hřích není tak velký, aby ho Bůh nemohl odpustit, pokud toho člověk lituje. Našimi selháními náš život nekončí. I to, co nám připadá hrozné ve vztahu k Bohu i člověku, může být odstraněno a smazáno odpuštěním. A odpuštění sami přijímáme a taky jsme k němu sami vybízeni. Sám Pán Ježíš Kristus nakonec odpověděl na otázku Petrovu: Kolikrát mám odpustit bližnímu, že nejen sedmkrát, a sedmdesátkrát sedmkrát. Odpuštění prostě uzavírá minulost a otevírá výhled do budoucnosti. A to i přesto, že důsledky svých už odpuštěných selhání můžeme pociťovat ještě dlouho. To, že dal Pán Bůh dobrý výhled do budoucnosti Davidovi i Batšebě, je to, že se jim nakonec narodí syn Šalomoun, ten, který postaví chrám Hospodinův.

A to druhé velmi nadějně, co slyšíme z tohoto příběhu, se odvíjí od té temné stránky, kterou znova připomenu jako první. Davidův hřích nás nenechává na pochybách, jak jedno selhání přináší nové a horší. Jedna jediná noc a po ní několik mrtvých včetně novorozeného dítěte a rozvrácená rodina. Platí to jistě i v daleko menším měřítku. I velmi malé špatné věci mohou mít zlé následky. Zlé slovíčko může zapálit oheň zkázy. Vzpomeneme možná slovo z epištoly Jakubovy o jazyku, tom drobném orgánu, který může zažehnout velký oheň !

Ale teď přijde ta zpráva dobrá. Ono to platí i opačně. I zdánlivě malé dobré věci mohou přinášet dobro mnohokrát znásobené ! Dobré a laskavé slovo posiluje, povzbuzuje a pomáhá žít. Hojí lidskou duši. Stejně tak pohlázení, dárek, který udělá radost, návštěva v nemoci. Květina, kterou někomu dáte, způsobí, že z ní bude možná dlouho žít. Dobré činy dovedou dobro rozmnožovat. Ano. Navzdory našemu lidskému sklonu ke zlému jsou mezi námi lidmi taky věci dobré. Zrno temnoty a zmaru není to jediné, co tady v našem světě roste. Pán Bůh si nás porušených lidí používá i k dobrému dílu. Když jsme zpívali píseň Hrad přepevný je Pán Bůh náš, slyšeli jsme tam krásné vyjádření, že ďábla může porazit pouhé slovíčko. Slovíčko z Božích úst, slovíčko z Písma, nebo slovíčko tlumočené ústy lidskými. Ano, my všichni jsme snadní k zmožení, jak se tam zpívá. Snadno dovedeme v životě klesnout. Ale Boží slovo, Boží moc a dotek Boží lásky napřimuje a pozvedá zpět k životu. Amen.

Modlitba: *Pane Bože, děkujeme ti za příběh o králi Davidovi. I my v něm vidíme sami sebe. Děkujeme ti, že před nás nekladeš jen samé dokonalé, bezchybné a nedostižné lidské vzory, ale učíš nás, jak jednat v případě, kdy se ti svými činy vzdalujeme a jsme schopni ublížit lidem i tobě samému. Děkujeme ti, že nás nikdy nepřestaneš mít rád. Amen.*